

КОЗА

ДЕРЕЗА

МАЛЮНКИ Б. КРЮКОВА

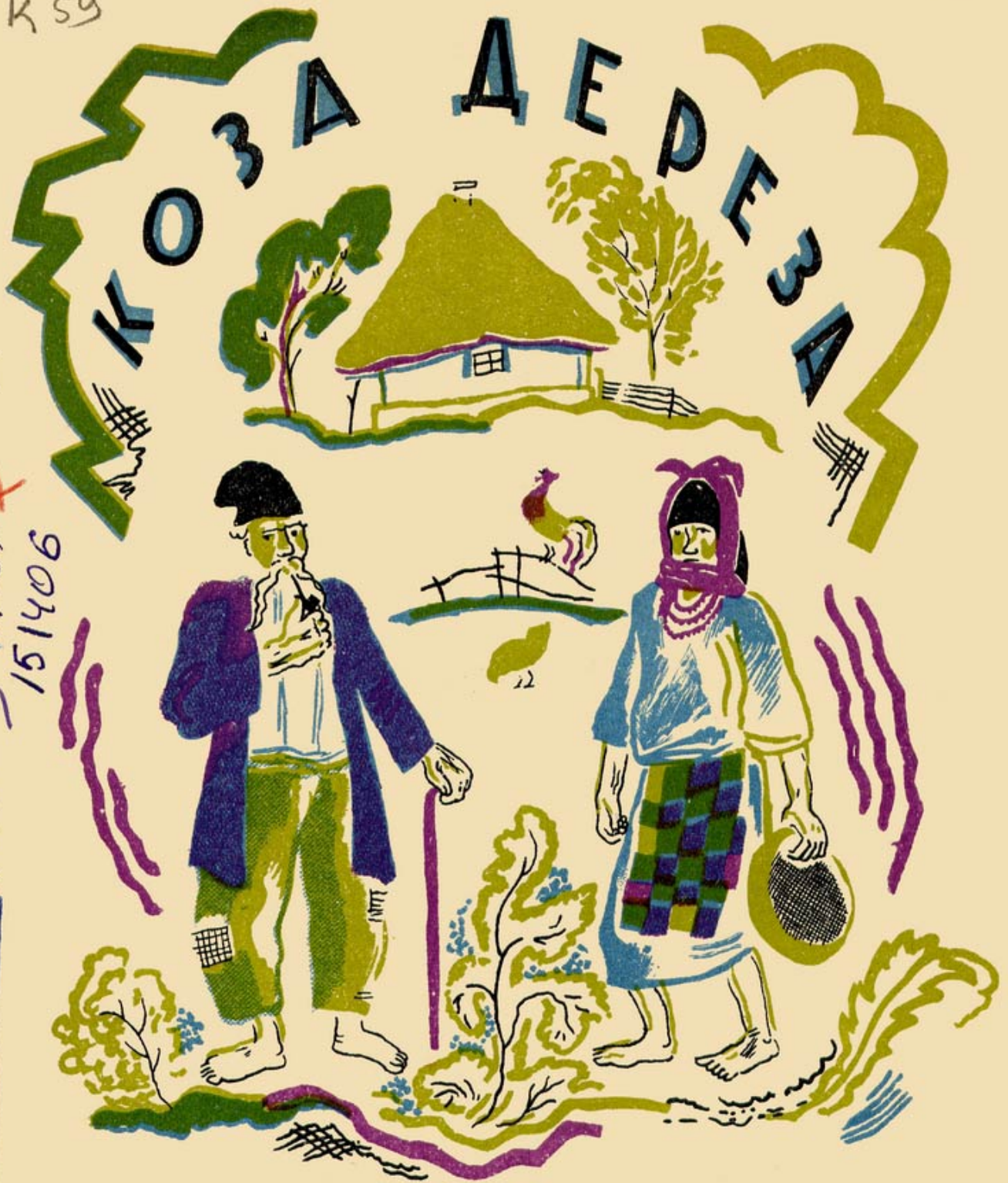
ДЕРЖАВНЕ ~ ВИДАВНИЦТВО ~ УКРАЇНИ

m-34
K 59

Δ
K59-34

1953р.
17094 X
151406

КНИГОСХОВИЩЕ

Були собі дід та баба. Цілий вік злиднювали, а на старість хазяїнувати стали.

Пішов дід на ярмарок та й купив козу.

Та не абияку козу, а таку, що в самого вовка в зубах побувала і від вовка втекла. А що обідрав їй вовк бока, то й ходила вона напівбока-дуплена.

Привів дід козу додому та й посилає сина:

Жени, сину, козу пасти!

Погнав син. Пасе, пасе та й напоїть, ні хвилини не постоїть. Пас цілий день, а ввечорі жене козу додому.

А дід стоїть на воротях, в червоних чоботях, кийком підпирається, у кози питається:

— Кізонько моя люба, мила! Чи ти їла що, чи пила?

Відказує коза:

— Ні, дідусю, не пила я і не їла. Тільки, як бігла через гайочок, ухопила кленовий листочок, а як бігла через гребельку, ухопила водиці крапельку... Тільки й їла, тільки й пила.

Розсердився дід на сина і другий день посилає дочку:

— Жени, доню, ти козу пасти!

Погнала дочка. Пасе, пасе та й напоїть, ні хвилинки не постоїть. Пасла ввесь день, а ввечорі жене козу додому.

А дід стоїть на воротах в червоних чоботях, кийком підпирається, у кози питається:

— Кізонько моя люба, мила!
Чи ти їла що, чи пила?

Відказує коза:

— Ні, дідусю, не пила я і не їла. Тільки, як бігла через гайочок, ухопила кленовий листочок, а як бігла через гребельку, ухопила водиці крапельку... Тільки й їла, тільки й пила.

Розсердився дід на дочку і на третій день посилає бабу:

— Жени, бабо, ти козу пасти!

Погнала баба. Пасе, пасе та й напоїть, ні хвилинки не постоїть.

Пасла ввесь день, а ввечорі жене козу додому.

А дід стоїть на воротах, в червоних чоботях, кийком підпирається, у кози питається:

— Кізонько моя люба, мила! Чи ти їла що, чи пила?

Відказує коза.

— Ні, дідусю, не пила я і не їла. Тільки, як бігла через гайочок, ухопила кленовий листочок, а як бігла через гребельку, ухопила водиці крапельку... Тільки й їла, тільки й пила.

Розсердився дід на бабу і на четвертий день жене сам козу пасти.

Пасе, пасе та й напоїть, ні хвилинки не постоїть. Пас цілий день, а ввечорі жене козу додому. Надігнав на дорогу, а сам навпростець поза городи.

Прийшов, став на воротях, в червоних чоботях, кийком підпирається, у кози питається:

— Кізенько моя люба, мила! Чи ти їла що, чи пила?

Відказує коза:

— Ні, дідусю, не пила я і не їла. Тільки, як бігла через гайочок, ухопила кленовий листочок, а як бігла через гребельку, ухопила водиці крапельку... Тільки й їла, тільки й пила.

Тут уже дід на козу розсердився. Став на неї кричати й кийком замахнувся, — хотів козу бити.

Коза злякалася й, куди очі бачать, від двору подалася.

Прибігла в ліс. Бачить — зайчикова хатка. Коза до неї — двері ріжками турнула, у сінці шугнула, потім з сінець у хатку забралася й на піч заховалася. Сидить.

Коли прибігає зайчик. Дивиться — двері в сінці розчинені, двері в хатку навстяж — чи не розбійники? Потихеньку в сінці пробрався, через поріг в хатку заглядає та й питає:

— А хто, хто в моїй хатці?

А коза з печі:

— Я коза-дереза, — півбока-луплена,
за три копи куплена.
Тупу-тупу ногами,
сколю тебе рогами,
ще й хвостиком верть —
тут тобі й смерть!

Злякався зайчик та з хати.
Сів під дубком і плаче.

Коли суне ведмідь. Питає:

— Чого ти, зайчику, плачеш?

— А як же мені не плакати, — каже зайчик, — коли до мене в хатку забрався звір страшний-страшнючий, що ніколи не чув і не бачив такого.

— Ходім, я його вижену, — каже ведмідь.

Пішли. Увійшов ведмідь у сінці, через поріг у хатку заглядає та й питає:

— А хто тут у зайчиковій хатці?

А коза з печі:

— Я коза-дереза, — півбока-луплена,
за три копи куплена.
Тупу-тупу ногами,
сколю тебе рогами,
ще й хвостиком верть —
тут тобі й смерть!

Злякався ведмідь та з хати. Через город навпростець утікає, капусту ламає, буряки й моркву топче, гарбузи толоче і світ-за-очі біжить, аж земля движить...

— Ні, — каже, — зайчику, не вижену, — боюсь.

Зажурився зайчик, сів під дубком та й плаче. Коли йде вовк.

— Чого ти, зайчику, плачеш?

— А як же мені не плакати, — каже зайчик, — коли до мене в хатку забрався звір страшний-страшнющий, що ніколи не чув і не бачив такого.

— Ходім, я його вижену!

— Де тобі, вовче, його вигнати?! Тут ведмідь гнав, та не вигнав.

— А я вижену. От ходім!

Пішли. Вскочив вовк у сінці, — через поріг в хатку заглядає та й питає:

— А хто тут у зайчиковій хатці?

А коза з печі:

— Я коза-дереза — півбока-луплена,
за три копи куплена.
Тупу-тупу ногами,
сколю тебе рогами,
ще й хвостиком верть —
тут тобі й смерть!

Злякався вовк та з хати.
Через город навпростець уті-
кає, капусту ламає, буряки й
моркву топче, гарбузи толоче
і світ-за-очі біжить, аж земля
двизить.

— Ні, — каже, — зайчику, не
вижену, — боюсь.

Ще більше зажурився зай-
чик. Сів під дубком та й плаче.
Коли біжить лисичка.

— Чого ти, зайчику. плачеш?

— А як же мені не плакати, — каже зайчик, — коли до мене
в хатку забрався звір страшний-страшнючий, що ніколи не чув
і не бачив такого.

— Ходім, я його вижену!

— Де тобі, лисичко, вигнати?! Тут ведмідь гнав — не вигнав,
вовк гнав — не вигнав...

— А я вижену. От ходім!

Пішли. Забігла лисичка в сінці, — через поріг в хатку за-
глядає та й питає:

— А хто тут у зайчиковій хатці?

А коза з печі:

— Я коза-дереза, — півбока-луплена,
за три копи куплена.
Тупу-тупу ногами,
сколю тебе рогами,
ще й хвостиком верть —
тут тобі й смерть!

Злякалася лисичка та з хати. Через город навпростець утікає, капусту ламає, буряки й моркву топче, гарбузи толоче, і світ-за-очі біжить аж земля движить.

— Ні, — каже, — зайчику, не вижену, — боюсь.

Ще більше зажурився зайчик. Сів під дубком та й плаче. Коли лізе рак.

— Чого ти, зайчику, плачеш?

— А як же мені не плакати, — каже зайчик, — коли до мене в хатку забрався звір страшний-страшнючий, що ніколи не чув і не бачив такого.

— Ходім, я його вижену!

— Де тобі його вигнати?! — каже зайчик. — Тут ведмідь гнав — не вигнав, вовк гнав — не вигнав, лисичка гнала — не вигнала. А то ти?!

— А я вижену. От ходім!

Пішли. Вліз рак у сіни. Через поріг у хату перелізає та й гукає.

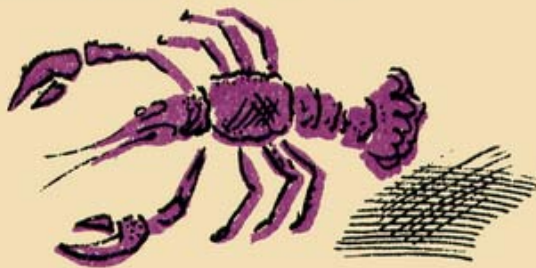
— А хто тут у зайчиковій хаті?

— А коза з печі:

— Я коза-дереза, — півбока-луплена,
за три копи куплена.

Тупу-тупу ногами,
сколю тебе рогами,
ще й хвостиком верть —
тут тобі й смерть!

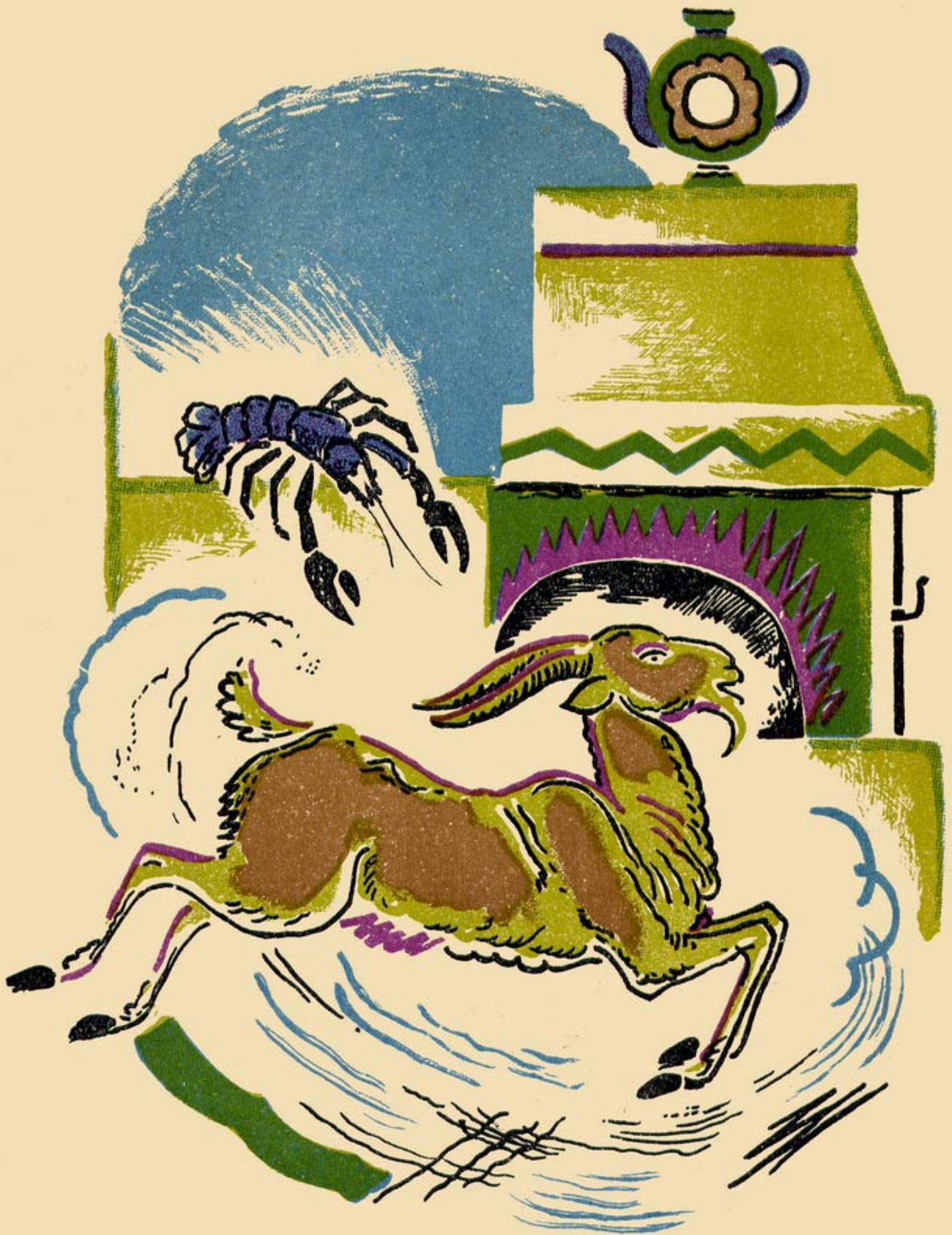
А рак лізе собі помаленьку. Виліз на піч і каже:

— Ти коза-дереза, а я рак-неборак — швидше з печі злізай, бо вщипну, буде знак!

І як ущипне козу...

А коза як замекече та з печі. З печі на піл, з полу на діл та: не-ме-не! не-ме-не! І з хати.

1974/91 904151
151406 164466

Подалася скільки видко.

Державна Респ. бібліотека
для дітей ім. Леніна
м. Київ-190, вул. Ладанна, 61

